

15. mar. 1974

FAKTA

Dato:
15. mar. 1974

Sidetal:
Rød blå bd 18 s. 10-17

TRANSSKRIFTION

15-3-74.

Bemaling af lærredets bagside – man må være opmærksom på at bagsiden er upræpareret.

Serie hvor størrelserne varierer med få centimeter f.eks 75 x 150 – 74 x 149 – 70 x 140 – 65 x 130 – 60 x 120 – o.s.v

Farvernes og strukturens fysikalitet er det væsentlige udgangspunkt.

Forholdet til bemalingsfladen må blive væsentligt. 1. Hvor stor? (i forhold til det pågældende rum – den aktuelle situation o.s.v).

2. Skal formatet være identisk med de to farvede kvadrater? Eller skal man understrege bemalingsfladen som værende et objekt hvorpå der er bemalet?

3. I sidste tilfælde opstår problemet: bemalingsfladens stofflighed, materialitet, farve – i forhold til bemalingen – og – hvor på bemalingsfladen skal bemalingen placeres?

4. Bemales et hvilke som helst format opstår en dualisme mellem bemalingen og den bemalede flade denne bliver et objekt som er synlig identificerbart udenom bemalingen.

Man præciserer herved bemalingen som en proces påført det flade firkantede objekt der således beholder sin identitet, ligesom bemalingen fastholder sin.

5. I tilfælde hvor de to farvekvadrater er identiske med fladeformatet camoufleres bemalingsfladens objektidentitet. Kun hvis det drejer sig om et på blindramme opspændt lærred vil de påsømmede lærredssider identificerer bemalingsfladen som et selvstændigt objekt.

Drejer det sig derimod om et totalt fladt objekt – uopspændt lærred, papir, metalplade, pap, o.s.v er bemalingsfladens objekt og materiale identitet fuldstændig camoufleret.

Bemales derimod selve væggen vil bemalingen være et fænomen påført et identificeret objekt: væggen der er en del af rummet hvori bemalingen befinder sig.

6. I alle de ovennævnte tilfælde må man være klar over at alene den kendsgerning at bemalingen består af to forskellige farver R+B, vil bevirke at bemalingsfladens objektidentitet påføres en illusionisme opstået ved den forskellige rumlige perception af de to farver – den ene er fremme, den anden tilbage i rummet.

7. De to kvadrater der danner et retangel – altså en afgrænset firkanted flade bliver herved uundgåeligt ikonografisk – et billede hængende på en væg. Trods R+B yderliggående forenkling bindes den dog af malerkunstens grundlæggende konvention. R+B er lukket inde i sin firkant. Man må så stille spørgsmålet hvilke konsekvenser denne

kendsgerning medfører.

Er det således at denne firkant kommer til at fungerer som bemalingens begrænsede operationsfelt uden forbindelse med den omgivende realitet med den konsekvens af "kunsten" alene ved denne materielle kendsgerning isoleres fra, eller udelukker realiteternes verden?

Hvad betyder det? Med andre ord må man først klarlægge om kunsten har brug for at "blande sig" med de såkaldte udenoms realiteter eller om den selv er en realitet d.v.s et med realiteternes øvrige detaljerede bestandele ligestillet fænomen. Er kunsten en realitet på sine egne betingelser, men ikke nødvendigvis derfor isoleret fra de øvrige, men som disse underlagt betingelserne for den totale sum af virkelighed?

Man kan måske, lidt klodset, sige det således: maleriet – billedet er tilstede i verden som ethvert andet objekt eller fænomen. Alene denne tilstedeværelses kendsgerning gør det tvivlsomt at tale om maleriet (kunsten) som værende isoleret fra denne verden, endsige være udenfor. Ser man bort fra denne materielle tilstedeværelse og ser på hvad maleriet (kunsten) repræsenterer eller er udsagn for bliver spørgsmålet om kunsten og verden straks anerledes. Maleriets (som eks kunne man ligesåvel bruge litteraturen, musikken, teatret, filmen o.s.v) materialistiske tilstedeværelse er ikke kunsten, stort set er tilstedeværelsen ikke anerledes end alle andre objekter og fænomener. Kunsten er en forestilling, et begreb som har maleriet som det fysiske synlige symbol – som den håndgribelige spillets genstand – skakbrikkerne er ikke skakspillet, det er hvad der gøres med brikkerne. Således også med maleriets forhold til kunsten. Kunstbegrebet er en syntese af mange, mange forskellige fænomener der som fælles grundlag har den totalstruktur som det samfund hvori kunsten opstår består af – bl.a økonomiske, politiske, religiøse.

Det rent materielle fysiske håndgribelige objekt kaldet et maleri er i sig selv intet andet end den materialitet det består af og bliver først til kunst idet man danner forestillinger og begreber omkring det og via disse fylder dette objekt med mening eller meninger. Selv om de ser forskellige ud er alle malerier i verden ens, hvis man ikke ved noget om maleri, d.v.s. kender spillets regler.

Det næste spørgsmål må da blive hvem laver disse regler?

Kunstneren tror, naivt, at det selvfølgelig ikke kan være andre end ham/hun de regler udspringer fra da det jo er kunstneren som er det produktive udgangspunkt. Heri tager kunstneren alvorligt fejl også hun/han er kun en brik i kunstens spil.

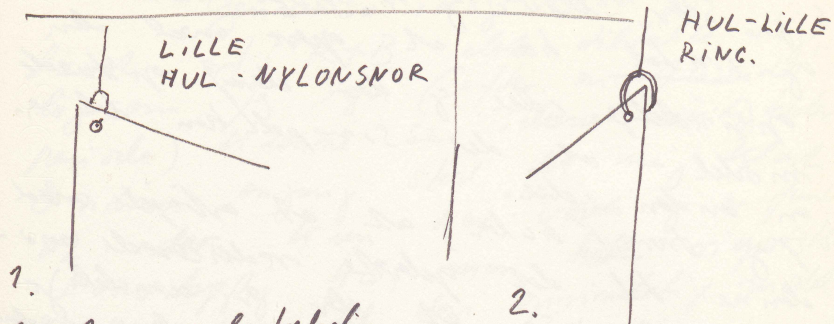
De meget meget få kunstnere som har forsøgt (bemærk ordet forsøgt) at skabe sine egne spilleregler har måtte betale dyrt. Hvis man nu vil komme rendende med Picasso som et eksempel gør man sig til grin for Picasso ville ikke lave sine egne spilleregler – tværtimod benyttede han sig suverænt af de fastsatte regler fra alle tider og steder jonglerede med dem

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

hvorved han høstede kraftig applaus fra den besiddende klasse — Picasso var intet andet end en kunstens levemand.

MONTERING AF PLADER

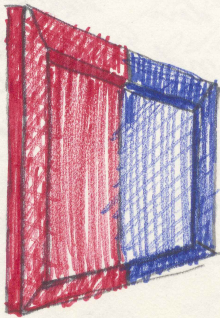


Nr 1 er selv-følgende den diskreteste løsning, men drejer det sig om tunge plader kan 2 anvendes.

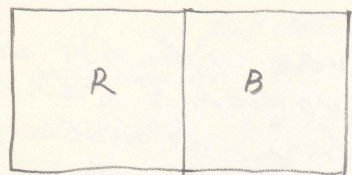
Bemærkning af lette aluminiums plader?

Kunsthøjst Papir - Pap - løst hængende lørd.

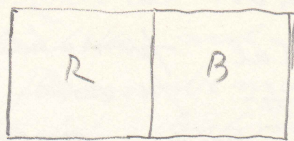
15-3-74.



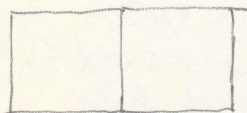
Bemærkning af lærredets bagside - man må være opmærksom på at bagsiden er uprepareret.



75 x 150 cm

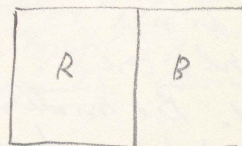
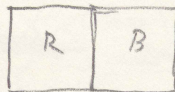
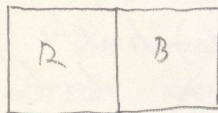


62 x 125 cm



50 x 100 cm

O. S. V



Serie hvor størrelserne varierer med
1 cm i midten f.eks. 75 x 150 - 74 x 149
- 70 x 140 - 65 x 130 - 60 x 120 - O. S. V

Førvernes og strukturerens fysikalitet
er det væsentlige udgangspunkt.

Forholdet til bemalingsfladen må have
væsentligt. 1. Hvor stor? (i forhold til

det pågældende navn - den aktuelle situation o.s.v).

2. Skal formelt være identisk med de to furede kvadrater? eller skal man undersøge bemalingsfladen som værende et objekt hvorpå der er bemalt?

3. Af sidste til fælde opstår problemer: bemalingsfladens størrelse, materialitet, farve - i forhold til bemalingsfladen - hvor på bemalingsfladen skal bemalingerne placeres?

4. Bemaler et (~~struktureret~~) hvilket som helst format opstår en dualisme mellem bemalinger og den bemalte flade denne bliver et objekt som er synlig i den bemalingsfladen.

Man præciserer hoved bemalinger som en proces påført det flade firkanter objekt der således beholder sin identitet,

lige som bemalningen fastholder sin.
5. 27 tilfælde hvor de to fæve-
-kvadrater er identiske med flade-
-formet camoufleres bemalnings-
-fladens ~~ikke~~ objektidentitet.
- Kun hvis det drejer sig om et
på blind rumme opspændt bord
vil de på samme måde allerede side-
i den tepriser bemalningsfladen som
et selvstændigt objekt.
Drejer det sig derimod om et
totalt fladt objekt - uopspændt
bord, papir, metalplade, nap, o.s.v
er bemalningsfladens objekt og ma-
-teriale i den til fuldstændig camou-
-fleret. derimod
Bemaltes selve væggen vil be-
-malningen være et fænomen på-
-ført et identifikationsobjekt:
- væggen der er en del af rummet
hvor bemalningen befinder sig.
6. 27 alle de ovennævnte tilfælde
må man være klar over at alene
den kendsgerning at bemalningen be-
-står af to forskellige farver R+B,

vil betynde at bemalingens fladers
objektidentitet påføres en illusion-
-isme opstiet ved den forskellige
~~perce~~ rumlige perception af de to
farver - den ene er fremme, den
anden tilbage i rummet.

7. De to kvadrater der dannes af
rethangel - altså en afgrænset fir-
-kanter flade bliver herved mund-
-gæbt i konografisk - et billed-
~~på~~ hængende på en væg.

Trods R+B yderlig gængse fremstilling
vindes den dog af malerkunstens
grundlæggende konvention. R+B er
indtænkt i sin firkant.
Man må så stille spørgsmålet
hvilke konsekvenser denne værd-

-gøring medfører.
Er det således at denne firkant
kommer til at fungere som bemu-
-nings begrensede operationsfelt
inden forbindelse med den omgivel-
-de realitet med den konstlævers
af "kunsten" alene ved den ma-
-terielle værdgøring isoleres fra, eller
indeholder realitetens verden?
Hvad betyder det? Med andre ord

men man først klarer sig om Kun-
-sten har brug for at "blende sig"
med de så kaldte udenoms realiteter
eller om den selv er en realitet
d. v. s. et med realitetens øvrige
de taljædede bestanddele lige stillet fæno-
-men. Er kunsten en realitet på
sine egne betingelser, men ikke nød-
-vendigvis der for isoleret fra de øvrige
-rige, men som disse undertvist be-
-tingelserne for den totale sum af
virkelighed?

Man kan måske, lidt klodset,
sige det således: maleriet - lille-
-det er til stede; verden som et helt
andet objekt eller fænomen. Alene denne
til stede værelse kendsgerning gør det

til som at tale om maleriet
(Kunsten) som værende isoleret fra
denne verden, and sigt være udenfor.
Ser man bort fra denne materielle
til stede værelse og ser på hvad maleriet
(Kunsten) repræsenterer eller er udtryk
for bliver spørgsmålet om kunsten
og verden statisk anslået. Maleriet
(som ellers kunne man lige så vel bruge
litteraturen, musikken, teateret, filmen osv.)

materialistiske tilstedeværelse er ikke
kunsten, stort set er tilstedeværelsen
ikke anderledes end alle andre objekter
-ter og fenomener, kunsten er en fre-
-stilling, et begreb som har maleri-
-et som det fysiske synlige sym-
-bol - som den håndgribelige ~~for-~~
spillets genstand - stukt kritiske er
ikke stukt spillet, det er hvad der
gøres med kritiske forhold til
med maleriets ~~for-~~ forhold er en samvæ-
kunsten. Kunst begreb er en samvæ-
af mange, mange forskellige fenomener
der som fælles grundlag har den
total struktur som der som fund
hvor kunsten opstår består af - blot
økonomiske, politiske, religiøse.
Det rent materielle fysiske hånd-
-gribelige objekt kaldet et maleri
er i sig selv intet andet end den
materialitet der består af og blive-
ferst til kunst i det man den-
-ner forestillinger og begreber omkring
det og via disse fylder dette
objekt med mening eller mening.
Selv om de ser forskellige ud er
alle malerier i verden end, hvis
man ikke ved noget om maleri,

d. v. s. kender spillets regler.
Der næste spørgsmål må da blive:
hvem laver disse regler?
Kunstneren der, naturlig, at det selvfølgelig
ikke kan være andre end ham/
han de regler udspinger fra da
der jo er kunstneren som er det
problemet i hele udgangs punktet. Heri tager
han alvordigt fejl også kunstneren
alvordigt fejl også han/hun er kun
en brøk i kunstens spil.
De meget meget få kunstnere
som har forstået (bemærk ordet
forstået) at skabe sine egne spille-
regler har måtte betale dyrt.
Hvis man nu vil komme rørende
med Picasso som et eksempel
går man sig til yppig for Picasso
ville ikke lave sine egne spille-
regler - tværtimod bekræftede han sig
suverent af de fastsatte regler
fra alle heder og steder jonglerede
med dem hvorved han hængte
kræftig opplauds fra den besigt-
-ende klasse - Picasso var intet
andet end en kunstens levemand.